

NEKULTURNOST

„ Žijeme ve zvláštních časech, kdy mladí i staří jsou vzdělávání ve lži a ten, který se odváží říkat pravdu, je nazýván šílenecem či bláznem. “

(Platón)

Základním uměleckým produktem kultury je lidská řeč. Kdo tyto základy veškeré kultury položil, to si lidstvo nepamatuje. Jisté však je, že na pokračující péči o vývoj tohoto uměleckého oboru se nejvýrazněji podílí praxí vyučená lidová tvořivost. Odtud pojmy „mateřský jazyk“, „národní kultura“ atp.

Snad ve snaze nějak přetrumfnout kulturní plodnost matek, se otcovská řevnivost blýskla alespoň vyvádáním neměnných pravidel (mluvnice), jimiž se mateřský jazyk jaksi kočíruje (časuje, stupňuje, skloňuje atd). Závislost takového bádání na plodnosti matek ovšem otcům na sebevědomí příliš nepřidala. Plné uplatnění otcovské autority umožnila až tzv. gramatika, přísně předepisující, jak má být živá řeč mateřského jazyka jednotně zaznamenávána (zapisována mrtvou literou). Kde se má psát tvrdé „Y“, kde měkké „I“, kde „S“, kde „Z“ a podobné „svrchovaně důležité“ malichernosti (vč. šikany výjimek v podobě tzv. „vyňatých slov“), které se ve školách otců vtlokají do hlav nebohých dětí. Jakmile se je nebohé děti naučí, otcové je zase pohotově změní. Proč? Snad aby se potenciál jejich autority jednorázově nevybyl a tito jazykoví „zákonodárci“ se nejevili jako zbyteční.

Vedle řevnivosti otců je tu ovšem ještě řevnivost učenosti („teoretické vědy“ totalitních elit), která se snaží veřejnosti ukázat, že je v oboru řeči písma odborně způsobilější než oni. že umí dokonce stvořit i úplně novou řeč (např. esperanto, dadštinu aj.). Veřejnost však takové vymoženosti zpravidla ignoruje a dává přednost mateřským jazykům, matko-otcovským mluvnicím a otcovským gramatikám. Patrně prokoukli, že tu nic nového stvořeno nebylo, že tu byl, jak se praví, z dvanácti jazyků (mateřských) poskládaný jazyk třináctý (vzdoro-mateřský).

Když teoretická učenost pochopila, že tudy cesta nevede, že se neučený svět její učeností dobrovolně řídit nebude, zaměřila se alespoň na svrchovaně důležitou odbornou terminologii, neboť jen podle ní (není-li po ruce diplom) se dá poznat, kdo a ve kterém oboru teoretické vědy nabyl příslušné oslnivé učenosti. Odborná terminologie totiž není laikům srozumitelná, takže neprohlédnou, že i ona je založena na žonglování s pojmy mateřských jazyků, kvůli nesrozumitelnosti však výhradně na žonglování s „cizími slovy“ (nejlé

pe se slovy tzv. mrtvých jazyků, např. latiny). Odtud mj. odborné termíny typu: „hydrostatické paradoxon“, „Teorie relativity“ aj. bubáci.

Skutečnost, že se na zeměkouli mluví mnoha různými jazyky, připadá centrální moci (elitě) velmi nepraktická, zejména kvůli jednotné evidenci, jednotnému velení, odposlouchávání, vyplňování daňových příznání a úřednímu styku vůbec. Jaký div, že tam, kde selhalo učené úsilí o jediný světový jazyk, tam nastupuje státnické úsilí o hegemonii jednoho mateřského jazyka na úkor ostatních, odsouzených totalitní elitou k postupnému zániku. Tak např. josefínské Rakousko-Uhersko se snažilo vše poněmčit (resp. pomadařštit), první Československá republika vše „počechoslovakit“ (tzn. počestit), Hitlerův Protektorát opět vše poněmčit, současné Česko opět vše počestit, a konečně EU a OSN (jako zárodek budoucího světového státu) vše poangličtit.

Jedna věc je ovšem úmysl a jiná věc je způsob jeho realizace. Právě zde se vytáhli znalci Mojžíšova „Pentateuchu“ (Pět knih Mojžíšových) vynálezem pozoruhodně převráceného postupu. Dle Mojžíše totiž, při stavbě tzv. „babylonské věže“, došlo úradykem bohů k tzv. „zmatení jazyků, což se vykládá jako rozložení jednoho původního jazyka na mnohost mateřských jazyků. Nyní, v průběhu budování nové babylonské věže (světového státu), má být uplatněn opačný postup. Nyní má být zlikvidována mnohosti mateřských jazyků jejich zmatením a nahrazena jediným nezmateným světovým jazykem, jímž má být angličtina...

MULTIKULTURALISMUS

Dnes snad nejčtenější internetový slovník Wikipedie praví, že cílem multikulturalismu je:

*„... sjednotit všechny občany bez ohledu na jejich původ,
rasu či přesvědčení...“*

To prý znamená dvojí:

A. „... že si pokud možno zachovají své kulturní odlišnosti“

B.....že se slíjí do jediného národa...“

Všimněme si tu pojmu „*pokud možno*“, jenž něco připouští v případě „A“, nikoli však již v případě „B“. Přeloženo do jednoznačného vyjadřování, dostaneme:

A/ pokud možno si zachovají své národní kultury = pokud možno se neslídí do monokultury jediného národa

B/ nemožno, aby se neslídili do monokultury jediného národa = nemožno, aby si zachovali své národní kultury

Zkrátka a dobře, Wikipedie se nás tu snaží pojmem „*pokud možno*“ (A) oklamat, neboť multikulturalismu jde pouze a jen o naprostý opak (B).

Přirovnějme si mnohost různých kultur v lidstvu, k mnohosti barev duhy ve spektru, či k mnohosti tónů v akordu:

Pokud má každý barevný tón (každá národní kultura) ve spektrálním akordu (v lidstvu) své vlastní místo, své vlastní pásmo (území), potud si v mnohosti ostatních uchovává svou jedinečnost (odlišnost), jíž přispívá k výsledné harmonii celku.

Jakmile však vše smícháme multikulturalisticky dohromady (zrušíme jednotlivá pásma), dostaneme monotónní (monokulturní) šed', která vlastně ani nijakou kulturou (harmonii tónů) není. Nekulturní šed' vůbec nic neprojevuje, ale vše zamlžuje, protože není ani pouhým kontrastem černé a bílé (světla a temnoty), ale zmatením jednoho s druhým.

Z věci je zřejmé, že pod heslem „vzájemného obohacení v totální jednotě“ (sjednocení ve světovém státě) usiluje multikulturalismus o totální nekulturnost. Namísto spektra sedmibarevné duhy zavádí monotónní šed', namísto harmonie zavádí neidentifikovatelný hluk, namísto kulturní nabídky mnohosti národů, nekulturní mraveniště globálního centralismu.

Totalita elity ovšem nespí. Již dnes jsou národní kultury' na vyměření a jejich kontaminace je stupňována tzv. ekonomickou migrací. Tyto migrace jsou řízeny buď nezákonně, organizovaným zločinem, nebo zákonně, prý kvůli nedostatku pracovních sil v oborech, o které místní nemají zájem (to tvrdí totality navzdory chronické nezaměstnanosti). Vzhledem ke klesající porodnosti (řízení totalitou) má prý zákonná migrace v Evropě ještě narůstat, jako jediné možné řešení neutěšené situace.

Relativně nedávná historie (reálného socialismu) nás však může poučit, že stát dovede velmi účinně vyvolat vyšší porodnost (má-li zájem), investováním do sociálních jistot rodin s dětmi (prodloužením mateřské dovolené, zvýšením porodného, kočárkovného, přídatky na děti atp.). Nízká porodnost totiž není dána tím, že by rodiny děti nechtěly, ale obavou, že je neuživí, že si sníží životní úroveň. Také je třeba říci, že možnost státu manipulovat s populací je realitou, nikoli však realitou žádoucí. Nemá-li stát zájem na zvýšení porodnosti, ale naopak má zájem na jejím snížení, tu prostě do sociálních jistot rodin s dětmi nejen neinvestuje, ale udržuje většinu národa na hranici chudoby.

Snižováním porodnosti se v zemi vytváří personální vacuum, které má schopnost nasávat migrace jiných kultur a tím kontaminovat kulturu domácí. Paralelně také dochází k postupnému skupování pozemků a nemovitostí tuzemskými i zahraničními vzdorohospodářskými zbohatlíky, takže domácí jed

noho dne zjistí, že již nejsou doma, ale na cizím pozemku (tak přišli o svůj domov např. Palestinci), a že jediným možným řešením jejich zoufalé situace je humanitární přemístění jinam. Jinam, znamená buď do koncentračního (pardon: utečeneckého) tábora, nebo do cizího kulturního prostředí, jež mají kontaminovat. Tím je mj. naznačeno, odkud a proč k nám přichází současná ekonomická migrace. Přichází k nám z křesťanské lásky, aby nám pomohla, nebo je k tomu nějak donucena, či dohnána? Nikdo přece neopouští svůj domov dobrovolně, pokud v něm může lidsky důstojně žít, či nechce-li jinde pomáhat skutečně potřebným.

Námítky proti migracím jsou umlčovány obviňováním z rasové nesnášenlivosti a překonat rasismus lze prý jen multikulturalismem. Jsou to však v principu právě tito „učitelé rasové snášenlivosti“, kdo ostatní rasy dohání k migraci.

Zajímáme-li se živě o to, co se děje v okolním světě, pak nám nemůže uniknout, že tyto migrace k nám přicházejí ze zemí, kde byla domácí ekonomika natolik rozvrácena, že v ní už nemohou důstojně žít, často ani jen přežít. Nuže, kdo jim jejich ekonomiku rozvrátil? Oni sami? Jejich ekonomiku rozvrátily jejich vlastní korupční totalitní vlády, nešťtící se masivního rozkrádání či jiného drancování národního hospodářství, astronomického zadlužování státu, ba ani vraždění svých vlastních občanů a ničení jejich majetku zbraněmi svých vlastních nebo cizích žoldáků, či prostě občanskou válkou. Potřebné zbraně jim dodávají světové totalitní mocnosti, zejména anglo-americké zóny, které zpravidla příslušné žoldáky také vycvičily a příslušné rozvrátit vlády (zástupce lidu) na jejich mocenské posty zpravidla dosadily.

Vývoj a produkci zbraní ovšem financujeme (více méně vědomě) všichni. Financujeme je především prostřednictvím parazitního světového finančního systému, který nás neustále a velmi výkonně vysává. Kdyby např. Evropané dávali vyhladovělým Afričanům jen to, čím přispívají na vývoj a produkci těch zbraní, které jim jejich hospodářství rozvrátily, měli by Afričané rázem a trvale vyšší životní úroveň než Evropané.

Vedle míchání kultur migrací, probíhá také plíživá likvidace domácí kultury a její kontaminace cizími tradicemi, zejména úpadkovými (americké Heloween aj.), skrze hromadné sdělovací prostředky.

Pokud v ekonomice převládala domácí řemeslná výroba, potud se při práci i na tržních produktech uplatňovalo také lidové umění a tak již pouhé lokální rámce vykazovaly velmi bohatá a různorodá kulturní spektra. Doslova každá dědina měla jiný jazyk (nářečí) i kulturu (zvyky, umělecký projev aj.). Nástup tovární výroby (sériové a hromadné) však domácí výrobu zlikvidoval, vyvolal lokální migrace ožebračených a dal vzniknout nové multikulturní třídě

námezdních dělníků. Lokální kulturní spektra začala šednout a umělecká tvořivost se z práce i trhu vytratila. Vzniklé kulturní vacuum začalo vyplňovat profesionální umění (zpravidla úpadkové). Potulné lidové talenty vymíraly v chudobě a na jejich místo nastoupilo stále zvrhlejší „umění“ netalentované vzdoro-umělecké a amorální „avantgardy“, bohatě dotované totalitním státem, finančníky a ostatními zbohatlíky totalitní vzdoro-ekonomiky...